

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

יש בה עוד דברים
שלענין דיווין הבאין
בשבת. לא צריכא לרי
עקיבא דאמר תחומין
דאורייתא. כבר פירשנוה
למעלה עיקר דברי ר
עקיב' במסכת סוטה.

מדקדקי הוא אסור ודקדקי
מותר. אף דקדקי אין
משלשין וחוררין ומשולשין
וכן אהא אסור בנים
שחבן שחבן משישט אל
בתומוי שבה. משישט אל
עקבא דלי. עקבא דמתי
תתומין דאדורתי. אהא
כדא משתתפין במבין
וכו'. אמר רבא בחבית
ש שישטו מבין חבית
להתבהין מן חקקעא שפת
הדקדקין אל טעם אמר
לגמיו יצא, ואם לא
אל יצא. ותר מרי מלא
סבן שומדמדיא אמרוהו
שמואל אלא חביתא
מורה לחיה כבשה,
מיה לחיה אין לחולה
אלא אמר שמואל אסור
והענין עושין לו מדורה
אפי' בחקוטה תמו כו'.

דבר פחות מן בלבד דמי. ולאכזי אפי"ג דעלתא מהני לנד
כי האי גוונא דלאשכחין לעיל (דף כ"ו:) גבי חליטא הכא לא
חשיב ליה דהא מחיות שאין מגיעות נמי לא חמשיני וכו' הכא:
שמע מינה דיריון הבאין בשבא אסורין. יש דיריון הבאין בשבא
אסורין שגון ישראל וגר
ששורין אסוריהו אחת ותת גר מנעוד
ויס דלאמי פקדן הדד (ועל דף כ"ז:)
והכא נדירין הבאין בשבא על ידי
נפילת מחילה שכן שמי מחירות
אסורין (א) דלפניו ליה דר שמואל
ומיעיניא ליה דבר ארשייא פקדן
כל גנות (ולקמן דף כ"ג):
ואביעית אימא לעולם דתת.
פי' בקונטרס ולענין

היטור חבירו כחלם כגן מיהו לדידיה
 בעי למיעבד הקדקן דלנא לימי
 לטלטלוי והוא דרין דסבירא ליה
 להאי חנא בכל מבטלין רשות דלרין
 לנעול וקלח חיתא כגנסי חנר ששכח
 אחד מהן ולא עירב היקר יכנס וינא
 דלחלם לא דק חנר אל צרר לנעילת
 דלחלם ושמא יל דעני נעילה דלת
 ויבשעה שיטרכך להיכנס וילחם יפתח
 וינעול אחר כך וקלח נראה דדוקא
 הכא צריך נעילה דלת שעד עשה
 הורגלו לטלטל בלא שום עירוב שהיה
 תמן מפקסין ויזכר ליחמח כדאמר
 כיון דדש ביה אחי לטלטלוי אבל
 כגנסי חנר ששכח אחד מהן ולא
 עירב ולא הורגלו לטלטל בנאות חנר
 וילחלם על ידי עירוב או ביטול רשות
 להלך לא בעי נעילה דלת ונראה
 להכא נמי לא בעי נעילת דלת אלא
 ששכח ראשונה אחר המיעוט כיון
 ששכח שעברה היא ממטלטלין ש
 בלא עירוב וינא ביטול רשות אבל
 לשכח אחרת לא יטרכו עוד לנעול
 דלחן סברה שעד נעילם אל צריך
 ששכח נעילה ולא נהוה אחוה ביטול
 ששכח שהיה שם מחליה מפקסת
 פעם אחת ולעיל כפרק הדר (דף
 קכא) דלחור להו רבא פנו לי מחמי מני
 גבירי לני נש' ש' וי' פ' ש' הקונטרס
 דפיה כליי שלן אלא ינא להוילי חס
 רשות ואיבעתיא אימי
 דדש ביה אחי לטלטל
 מותר: פשיטא לא צר
 ליה לחבירה והא
 וחורין ומבטלין: וכן
 תבן שבין שני תחומי
 צריכא לרע"ק דאמר
 דתימא ליגור דלמא
מתני' כיצד משתת
 החבית ואומר הרי זו
 להן יעל די בנו וכו'
 ושפתחו העברים וע"
 לא ע"י בנו ובתו ה'
 ושפתחו הכנענים מפנ'
 רב יהודה: תבית של
 להביה מן הקרקע
 תרתי מילי סבי דפומ'
 הא אייד ^יהמקדש
 יצא ואם לאו לא יצא
 נמי סבי דפומבדיתא
 יהודה אמר שמואל
 שבת סבור דמיא לחי
 איתמר אמר רב חייא
 בשבת ואפילו בתקופה
 דאיתמר איזו היא א

לחצורן משמע קאז דהיישין שאל יעטלענ ומהיו אדרבה משמע דלא
הערך לפנות כמו שאל ויחזור אצל אס לא היה מבטל לא
מחי למיחר כמו שפי' בקוטרס דליכא למיחס דלמח אחי לעטלוני
ונגאלה דאס הלכך ר"י יהודה שולמך שבגוג אינו זאכר אפי' נגאלה
הא קמ"ז דאין מבטלין וחוזרין ומבטלין, ומכך כרימא לא מיקשי
כמחי דקאמך רב ששט האס: **ומזכר** האם ע"י ירי בגו
ובגי שמואל לא גרור גדול ומחם יהוא הדין הכא ויחזר ליסר שלא
למחאל פליג עליה האס ואומר גדול ממח קיימא לן כדרי יוחנן
דפסח חמה העברה (מן) שפסח היה דלי אומר שערות מחי כערי
שחופי מנאות דרענן והכי אימא בדיא בפרק התקבל (גיטין דף סד:
והי' ית' דעברה קא אכלה ולר"י נראה דלא מהי עממא דספקן על
אית' לו מוונות אצל שאר ארס הסמוכים על שאלנו של בעל הבית
לאליהם חסד איהי ודילמא מפר לא דמחל ומכא שפון דכדמך דפי' לה
בעברה: **ועל** י"י אשתו, בסוף נדרים (דף פס:) מחין לא שפי' לה
בית לא דיר אשה כיד בעלה ואס חאמר אי במקבלת פרס הא אינה
מחמיר בנשים ואוסר בעבדים ואע"י דהאס ערעור בא אאלה הכא נמי
פרס אפילו אן לא בית נמי מחל להס אדיר ידה כיד בעלה ו"ל
ספרס אלא אס אן הכיאה והשמה מחזק ביתו ואיכלת אי נמי
בעלה דכספמכא על שאלנו דמיא ולענין מקבלת פרס לא דמיא ואס
ידי מינו כשים להס בית בנאות מרן כן עבדו ושפחתי הכענינים דהא
דכאלה דמיא דאוסר בעבדים ומחיר בנשים ולענין ערעור חחומין
לא ליימר לרס נאמר שלא יוכל לערב סתמא דלמחא מחזקו לה רב
אן בבא דמחיר בעבדים ואוסר בנשים לעיל בפרק הדר (ע"ג.) ות
צריך להנביא מן הקרקע שפח. מחלן לא להויס דהנביה סגי
לאשמעין דין הגבהה בכל מקוסי: **אם** טעם בלא אונסיו.
בפי' בחרא דיהא (דף פ"ג.) לא גליה כלי מסקלין לנר אחר ונאמר כמלל
פסחים (דף קמ"ג.) אמר דבחרנו כוסות יס שיעור רביעית וקוס

חלון פרק שביעי עירובין

פֶּן שֶׁבֶּה וּמִשָּׁהוּ. וּלְקַחַן פֶּרִיךָ הֵאָה נִחְמַשְׁתָּ מֵעֶשְׂרֵה קִמְוִי: שִׁינִי
אֲסוּרִין. לְעִילָי קִלִּי דִקְמִי נִחְמַשְׁתָּ הִתְבֵּן מֵעֶשְׂרֵה אֲסְרֵי אֲהֲדִי: שִׁמְעַ
מִינֵה דִיּוּרֵין הִכְלִין בְּשִׁמְעַ. כִּי הִכָּה דִלְמָשׁ לֹא הִיוּ דִיּוּרֵין אֵלּוּ שׁוֹלְטִין
מִן הִתְבֵּן וְהִלָּאָה וְעַשְׂשֵׂיו הֵן שׁוֹלְטִין בְּכָל הַבֵּית: אֲסוּרִין. וְלֹא אֲמַר

שבת המזליל והמורה המורה ופולגת
היא בפי' (דף ק. ה.) גני שירא ששנתה
בקצתה: **או נועל אל** דגלי
דעמיה דאסחלק מהבא והיינו
דיטוליה: **ואיביעם אימא** לטולס
דפסי: ולעני היתר חזירו כחדא סגי
ומיהו לדרייה צעי למיעבד הרקע
ללא לתי לטולטלי והוא הדין דסבירא
ליה להאי תנא ככל מבטלי רשות
דעני לטול: **לא לריבא אלא דהדר**
האי מקבל רשותו וביטלי על הרשותיה
להאי מבטל לאחר שעשה דפסי:
פשיטא מאי אולמיה דתחומין
מתצרות את וזה דרנני את
דרע"ק במסכת סוטה פירק כס
(ס.א.) מהו דפייא גיבור דלמא אפי
לאימולוי ולוקח מתחום שאינו
שליה וקא עברי אדאורייתא:
מתני' מניא אס המכבים משלו
אס יראה: וטובה לן על חיינו
ובסא: ואומר לן קול דתי כו
וחי נה לשל בני מני: **שתי כידו**
ולא זכיה היא: **גמ'** לריך להכניס
מן הקרקע. דשחא מוכה אומה
לן דכל כמה דנשחא ברשותיה לא
היא זכיה והכי מני לה בחסותא
(רפ"ו) אס משלה אין לריך לזכות ואס
אומה השליט מנניה על דהחסותא
משלו ויחיי לנסי: **סבי דמוכדיקא**
רב יהודה שכינתי בשליה פיק
דסנהדרין: **מדורס** היסק גדול: **איו**
היא אפירס פסס אף על גב דלא
חזין ליה דפלוס מחזקין על גבי:
ואין

ואין לחלוקה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא
ר' אבין אמר שמואל יהקי דם ונצמנן עושין לו מדורה
תמוז אמר אמימר הא נמי סבי דפומבדיתא אמרינן
יורה סתם אמר רב כל שמשרתי עו"ג שומרין אותה
ואין

צבו ויעלה דלת וגם רבא שאזא לפנות כליו משמע דוקא לפי שצטו
ה' נרץ לא הוא ולא שאר בני הארץ לפנות כלים ולא לגעול ומיחו
א כשרואה אחרים מטלטלין ויותר נראה הטעם דלמא יוציא ויחזיק
לא טעם שלא יוציא במדור ואמור דאין לחוס שיזא במדור חלשיו:
ג וצ' פ' הדר (לעיל דף פא:) חחרין ומטלטלין הוא מדיק מילתיה
וההירוש' כ' אומר ר"ת דל' יומא חסר בפי' דמ' (ד' יב') א
העירוב ע"י בנו הגדול הסמוך לשלתו דידו כד אביו הוא ואע"ג
בגוי שמואל ואין לתמוה לרבי יומא היאך יש יד לטון לזכות א' שאני
וקמי דמוכח על ידי ואע"ג דבעלמא אין קטן זוכה לאחרים א' שאני
אזא חסר אתה העשריה אפי' זוכה והלא היא פסוקה על שנתן דבה
אין אלא בבני שרגיל לפרנקו ואם לא יהיה מציאות לאביו יש לחוס שלא
מציאתו שלו ומיחו בתו אפילו נערה ואיה פסוקה על שנתן מציאתה
יה במבנות (דף זמ.) דעמא דלביה איין אפילו בלתייה פסוקה אפילו
ה' בלתייה מצוי דמא דלביה נפששה וזכיה נמי לאחריני אבל אין לה
הכ' נזכות לעמא דלביה פירק הדר (לעיל ע"ז) דרבי יהודה ג' במילא
כיון שהוא מוכה להם מסתמא מניח העירוב בביתו ואי אינה מקבלת
א כשנתן להם הבעל מעות לזמנות וכי היא גוונא לא חשיבא מקבלת
הכא בחשקתא בנעשה ידיה ולענין מציאה ולכל דבר היא ידה כד
אמר א"ר בנו ובתו הקטנים חזו לאחרים בעירובים כי היא גוונא על
דאי יש להם וזכיה לענין עירוב כיון שאוסרין בשם להם חזר או בית
יריבן ברם כולל משתתפין (לקמן דף צב:) שהרב מערב על ידם אלו
יכוילו לענין עירוב ונראה ל"י דלפי המסקנא דגדירים אין כר' יהודה
אמר מקבלי פסח ואשמו לריבה לערב אבל עדין אין קרי' לערב:
בנפסא דשאני שימושי מנזאות דרבנן דרבא דהא לא אחריה הכא
ברם ר"ת דהא מלא לוגמיו לאו דווקא מלא לוגמיו אלא ר"ל כדמפרש
א ופ' בתרא דיומא (נא) מוכח דמלא לוגמיו נפיש מרכיבית ובערבי
קידוש אחד מהן ואין יעושו מלא לוגמא הא אין בו כל כך:
בב

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו' בפ"ק, נ"ב פלוגתא דר' הונא ור' ינחק כדף י"ז ע"א

מוסף דש"י

כרצד משתחשין במבוי
 ליהוי על התעלה מליא
 לתוכו ורעלנו כסלן
 (ד) מריה את החובי
 סתין תבוכה לשיטין
 דססס שיטין כין (ססס)
 ואם לאו לא יציא (ססס)
 כלססס, וסול סלס טע
 אסד מכל התסססין
 ססס מלס ססס ילסו סל
 ידי חובסן ואס"ס סל
 טעססו (ססס סססס ססס)
 איוו וריב אשירס ססס
 סלס סלס סססס לט ססס
 אססס, סססס סססס וסס
 אס סלס אססס אס סלס
 (ס"ז ססס)